

299.

U S T A W A

z dnia 29 maja 1920 r.

w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Przepisy dla całego Państwa.

Art. 1. W przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn obowiązować będą:

- a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego: przepisy art. 25—42 niniejszej ustawy,
- b) na obszarze b. zaboru austriackiego: cesarskie rozporządzenie z dn. 15 września 1915 r. (Dz. U. P. № 278)—ze zmianami, wynikającymi z art. 43—46 niniejszej ustawy,
- c) w b. dzielnicy pruskiej: ustawa Rzeszy Niemieckiej z dn. 3 czerwca 1906 r. w brzmieniu, ustalonym ustawą z dn. 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. z r. 1906), str. 654 i z r. 1913, str. 521)—ze zmianami, wynikającymi z art. 47—50 niniejszej ustawy.

Nadto obowiązować będą na całym obszarze Rzeczypospolitej przepisy art. 2—24 niniejszej ustawy. O ile w tych artykułach oraz w art. 51 jest mowa o „podatku”, należy przez to rozumieć również „należytości” od spadków i darowizn w myśl przepisów, obowiązujących na obszarze b. zaboru austriackiego.

Art. 2. Podatek nie należy się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa 5000 marek polskich.

Również nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowym spadkodawcy lub darującego, a przechodzące na małżonka lub krewnych w linii prostej—jeżeli wartość ich nie przewyższa 10.000 marek polskich.

Art. 3. Stopę podatku oznacza się według załączonej taryfy.

Celem obliczenia podatku należy od czystej wartości otrzymanego majątku potrącić sumę, równającą się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości. Od reszty wymierza się podatek według stopnia wartości, pod który podpada cała czysta wartość otrzymanego majątku, od sumy potrąconej zaś ten podatek, który przypada według stopnia wartości bezpośrednio poprzedzającego.

Art. 4. Artykułu 2 oraz pozycji 1 taryfy, o ile dotyczą małżonka, nie stosuje się, jeżeli w chwili otwarcia spadku lub działywania darowizny małżeństwo było rozwiązane lub małżonkowie byli rozłączeni co do stołu i łoża.

Art. 5. Pokrewieństwo lub powinowactwo, określone w taryfie, uznaje się także wówczas, gdy wynikało ze związków nieslubnych.

Dziecko nieslubne, przysposobione przez swojego ojca lub swoją matkę, należy do osób, wymienionych w taryfie pod poz. 1.

Art. 6. O ile majątek, który fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny otrzymały na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny, nie jest przeznaczony na cele dobroczynne, ani na cele nauki lub nauczania, Minister Skarbu zezwoli na wniosek podatnika, by wymiar nastąpił podług stopy, wskazanej w poz. 5 taryfy, jeżeli cel, na który majątek jest przeznaczony, ma ważne znaczenie dla dobra ogólnego.

Minister Skarbu może na wniosek podatnika zezwolić na zastosowanie stopy, wskazanej w pozycji 5 taryfy, także wówczas, gdy fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny ma siedzibę zagranicą, a zachodzą warunki, podane w powołanej pozycji 5 lub w części pierwszej niniejszego artykułu.

Art. 7. Jeżeli ten sam darujący z tym samym obdarowanym zawarł dwie lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn, natenczas podatek od każdej z tych umów wymierza się według stopy jednolitej, odpowiadającej sumie podstaw wymiaru, obliczonych co do każdej umowy z osobna.

Powyższy przepis stosuje się odpowiednio, jeżeli ktoś nabył majątek w sposób, uzasadniający wymiar podatku spadkowego, a nadto zawarł ze spadkodawcą jedną lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn.

Art. 8. Notariusz, spisując akt umowy, podlegający wymiarowi podatku spadkowego lub podatku od darowizn, ma zapytać strony, czy i o ile zachodzą okoliczności, uzasadniające zastosowanie art. 7, i odpowiedź stron podać w akcie.

Art. 9. Kwota podatku, o ile wypada z ułamkiem marki, winna być zaokrąglona w górę do pełnej marki.

Art. 10. Jeżeli co do rzeczy, oddanych na skład, służy dwu lub więcej osobom solidarnie prawo rozporządzania, to w razie śmierci jednej z nich zachodzi celem wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, iż te rzeczy należały do osoby zmarłej.

Jeżeli umówiono się, że prawo rozporządzania ma nie ten, na czyje imię rzeczy złożono, lecz wyłącznie inna osoba, natenczas w razie śmierci tej innej osoby zachodzi w zakresie wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, że należały w całości do niej.

Powyższe postanowienia stosują się również do przedmiotów, znajdujących się w skrynkach depozytowych (safes) tudzież w razie oddania na skład pieniędzy z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej sumy, lub wogóle w razie złożenia rzeczy zamiennych z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej ilości rzeczy tego samego rodzaju.

Postępowanie co do przeprowadzenia przeciwdowodu ustalone będzie rozporządzeniem.

Art. 11. Wymiarowi podatku od darowizn nie podlegają:

- a) zapomogi, udzielone przez Państwo lub związek samorządny na cele użyteczności publicznej,
- b) tantjemy, gratyfikacje i t. p. wynagrodzenia, które pracodawca przyznaje swemu pracownikowi, o ile przedmiotem tego rodzaju darowizny nie jest nieruchomości.

Art. 12. Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnymi osobami prawnymi, są wolne od podatku spadkowego oraz od podatku od darowizn.

Art. 13. Majątek, znajdujący się w kraju, wlicza się do podstawy wymiaru w całości, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego lub miał zamieszkanie w kraju.

Jeżeli był cudzoziemcem i zamieszkiwał zagranicą, to znajdujący się w kraju majątek nieruchomy podlega opodatkowaniu bezwzględnie, ruchomy zaś o tyle, o ile nabywca jest obywatelem Państwa Polskiego lub ma zamieszkanie w kraju.

Art. 14. Wartość majątku nieruchomego i ruchomego, znajdującego się zagranicą, wlicza się do podstawy wymiaru, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego.

Jeżeli był cudzoziemcem, to majątek, znajdujący się zagranicą, nie podlega opodatkowaniu.

Art. 15. Wierzytelność poczytuje się za znajdującą się w kraju, jeżeli wierzyciel ma w kraju zamieszkanie.

Postanowienia art. 13 i 14, dotyczące nieruchomości, stosują się również do praw, wynikających z ciężarów rzeczowych (z zobowiązań do wydawania części wydobytych żywic ziemnych lub ich wartości, zobowiązania przemysłowca górniczego do wynagrodzenia właściciela gruntu za użytkowanie wnetrza i t. p.).

Art. 16. Przy ustaleniu czystej wartości spadku lub majątku darowanego zalicza się do ciężarów, w przypadkach, określonych w art. 13 i 14, podatek zapłacony obcemu państwu.

Art. 17. Jeżeli w przypadkach, określonych w art. 13—15, należą do spadku lub majątku darowanego zarówno przedmioty, podlegające opodatkowaniu, jakoteż takie, których się nie wlicza do podstawy wymiaru, to celem ustalenia czystej wartości — o ile podatnik lub władza skarbowa nie udowodni, że długi i ciężary w całości lub w części obciążają tylko przedmioty pierwsze lub tylko drugie — potrąca się taką część długów i ciężarów, jaka odpowiada stosunkowi ogólnej wartości przedmiotów, należących do podstawy wymiaru, do ogólnej wartości wszystkich przedmiotów nabytych.

Art. 18. Gdy majątek, podlegający opodatkowaniu, znajduje się w dwu lub więcej dzielnicach, to wymierzenie podatku nastąpi w tej dzielnicy, w której spadkodawca zamieszkiwał, lub w której zdziałano akt darowizny. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał lub akt darowizny zdziałano poza dzielnicami, w których znajduje się majątek, podlegający opodatkowaniu, to Minister Skarbu postanowi, w której dzielnicy nastąpić ma opodatkowanie.

W wypadkach powyższych ustalenie, które przedmioty podlegają opodatkowaniu, oraz obliczenie podstawy wymiaru mają być dokonane dla każdego przedmiotu podług przepisów, obowiązujących w danej dzielnicy. Co do terminu płatności oraz środków prawnych stosują się przepisy, obowiązujące w dzielnicy, w której podatek wymierzono.

Art. 19. W razie niezapłacenia podatku w przepisany terminie pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 10% miesięcznie od zaległości za czas od upływu terminu płatności do uiszczenia; przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Celem obliczenia odsetek za zwłokę należy zaległość podatku, składającą się z całych marek i fenigów, zaokrąglić do najbliższej kwoty, obejmującej całe marki, a to: w górę, gdy chodzi o 50 fenigów lub więcej, w dół zaś, gdy fenigów jest mniej niż 50.

Art. 20. Na wniosek podatnika zezwoli władza skarbową—w razie potrzeby za odpowiednim zabezpieczeniem—na odroczenie płatności podatku lub jego części albo na uiszczenie ratami najpóźniej w ciągu lat pięciu, jeżeli stwierdzi, że niezwłoczna zapłata byłaby dla podatnika ze względu na jego stosunki gospodarcze zbyt uciążliwa. Władza skarbową cofnie lub ograniczy ulgi udzielone z powyższego powodu, w razie odpowiedniej zmiany w stosunkach gospodarczych płatnika. Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w wysokości $\frac{1}{2}\%$ miesięcznie, płatne z dołu (odsetki za odroczenie): przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu pobrane będą odsetki za zwłokę, przewidziane w art. 19, od całej sumy, nieuiszczonej w terminie.

Art. 21. Kto oświadcza świadomie nieprawdę celem udaremnienia opodatkowania spadku lub darowizny, lub spowodowania wymiaru w kwocie niższej, niż należy się według ustawy, staje się winnym występku i ulega w drodze sądowej grzywnie, nieprzewyższającej dziesięciokrotnej wysokości kwoty, na której utratę Skarb Państwa narażono. W razie okoliczności szczególnie obciążających może być wymierzona prócz grzywny kara więzienia do sześciu miesięcy.

Grzywna nie może przenosić przypadającego winnemu majątku, będącego podstawą wymiaru.

Pozbawienie wolności, zastępujące grzywnę w razie niemożności jej ściągnięcia, nie może przewyższać sześciu miesięcy.

Na obszarze b. zaboru austriackiego zamiast więzienia wymierzana będzie kara ścisłego aresztu.

Art. 22. Winni innego rodzaju naruszeń przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn — w szczególności niedopełnienia w wyznaczonym terminie obowiązku zawiadomienia władzy skarbowej o śmierci spadkodawcy, lub dostarczenia danych, potrzebnych celem dokonania wymiaru—podlegają grzywnie do wysokości 50.000 marek polskich.

Grzywnę tę wymierza władza skarbową.

Art. 23. Odpowiedzialność z art. 22 ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym nastąpiło naruszenie ustawy. Prawo żądania grzywny już nałożonej przedawnia się z upływem lat pięciu od dnia, w którym orzeczenie karne stało się prawomocnem.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia grzywny, o ile o nich winnego urzędownie zawiadomiono. Od dnia przerwy przedawnienie biegnie na nowo; w razie odroczenia płatności rozpoczyna się bieg przedawnienia z dniem, do którego zapłatę odroczone.

Art. 24. Minister Skarbu ustali właściwość władz skarbowych do przedsięwzięcia czynności urzędowych w myśl ustawy niniejszej i przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie.

Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami zarządzi, czy i jak urzędy publiczne (państwowe i samorządowe), w szczególności też notariusze, mają w inny jeszcze sposób niż określono w ustawie niniej-

szej lub w przepisach dotychczasowych, których ona nie uchyla, współdziałać z władzami skarbowymi celem opodatkowania spadków i darowizn.

Przepisy dla obszaru b. zaboru rosyjskiego.

Art. 25. Opodatkowaniu w myśl niniejszej ustawy podlega nabycie majątku w drodze spadku, legatu lub darowizny.

Art. 26. Za podstawę wymiaru przyjmuje się czystą wartość nabytego majątku, według stanu w dniu otwarcia spadku lub zdziałania aktu darowizny.

Wartość czystą oblicza się przez potrącenie długów i ciężarów od wartości ogólnej.

Art. 27. Prawa, co do których zachodzi wątpliwość, czy lub w jakim mierze istnieją lub czy są wykonalne — wlicza się do podstawy wymiaru według ich przypuszczalnej wartości.

Art. 28. Wartość świadczeń powtarzających się ustala się w sposób następujący:

- a) W razie ustanowienia ich na wieczne czasy za podstawę wymiaru służy iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 25.
- b) Jeżeli zobowiązanie do takich świadczeń ma trwać do terminu, oznaczonego kalendarzowo, podstawę wymiaru stanowi wartość, skapitalizowana według załączonej tablicy.
- c) Gdy zobowiązanie ustanowiono na czas nieoznaczony, jednak nieograniczony do czasu życia jednej lub więcej osób, to za podstawę wymiaru przyjmuje się iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez $12\frac{1}{2}$.
- d) Jeżeli w przypadkach, określonych w ustępie c), oznaczono kalendarzowo termin, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, oblicza się podstawę wymiaru za czas do tego terminu w sposób, podany w ustępie b), za czas dalszy w sposób, podany w ustępie c), nigdy jednak w sumie wyższej, niż podana w ustępie a).
- e) Gdy trwanie zobowiązania ograniczone jest do czasu życia jednej osoby, za podstawę wymiaru służy wartość skapitalizowana, obliczona według wieku osoby, z której śmiercią zobowiązanie gaśnie:

wartość ta równa się przy wieku:

	lat 15 lub mniej		18-krotnej	
wyżej	15	do 25	lat 17	
"	25	" 35	" 16	"
"	" 35	" 45	" 14	"
"	" 45	" 55	" 12	"
"	" 55	" 65	" $8\frac{1}{2}$	"
"	" 65	" 75	" 5	"
"	" 75	" 80	" 3	"
"	" 80	—	" 2	"

rocznej wartości.

- f) Gdy trwanie zobowiązania zależy od życia dwu lub więcej osób, to wartość skapitalizowaną oblicza się według wieku osoby najstarszej lub najmłodszej stosownie do tego, czy zobowiązanie ma zgasnąć z chwilą zgonu osoby, która umrze pierwsza lub z chwilą śmierci osoby, która umrze ostatnia.

Przepisy powyższe dotyczą również obliczenia wartości użytkowania

Roczną wartość użytkowania przyjmuje się w sumie, wynoszącej 4°/_o wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba, że niewątpliwą jest wartość wyższa lub niższa.

Art. 29. Podatnik winien udowodnić istnienie i wysokość długów i ciężarów (art. 26), których potrącenia żąda.

Do długów i ciężarów zalicza się również koszty ostatniej choroby spadkodawcy, o ile ich nie pokryto za jego życia z jego majątku, oraz koszty pogrzebu i nagrobka.

Celem obliczenia czystej wartości przedmiotu, poddanego użytkowaniu, nie potrąca się wartości użytkowania.

Art. 30. Jeżeli majątek przechodzi na dwie lub więcej osób, to oblicza się podatek co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku, jemu przypadłej.

Art. 31. Do zapłacenia podatku obowiązana jest osoba, która nabywa majątek w sposób, podany w art. 25.

Art. 32. Gdy pewien przedmiot przypadł niepodzielnie (w częściach idealnych) dwu lub więcej nabywcom, to każdy z nich prócz podatku, przypadającego nań w myśl art. 31, obowiązany jest solidarnie z współnabywcami do zapłacenia podatków, które przypadają na nich z powodu nabycia tego przedmiotu; łączna kwota, której władza skarbowa może żądać od jednego z współnabywców, nie może jednak wynosić więcej, niż czysta wartość majątku przezeń nabytego.

Art. 33. Nadto może władza skarbowa żądać uiszczenia podatku:

- a) od dłużnika zapisu, o ile chodzi o podatek od legatu,
- b) od darującego,
- c) od notariusza albo urzędnika publicznego (państwowego lub samorządowego), o ile nie dopełnił obowiązku, ustanowionego dla notariuszów albo urzędów lub urzędników publicznych w ustawie niniejszej lub w przepisach wykonawczych, wydanych na jej podstawie,
- d) od osoby, którą uznano winną przestępstwa, przewidzianego w art. 21, o ile chodzi o kwotę, służącą za podstawę obliczenia grzywny, jeżeli w myśl innych przepisów, osoba ta nie jest obowiązana do zapłacenia kwoty wyższej.

Art. 34. Osobom, wymienionym w art. 32 i 33, służy prawo regresu przeciw obowiązany w myśl art. 31, a to: wymienionym w art. 32 według zasady, podanej w art. 1213 i 1214 kodeksu cywilnego Napoleona, wymienionym w art. 33 według zasady, podanej w art. 1216 tegoż kodeksu. Powstanie prawa regresu powoduje przejście przynależności połączonych z wierzytelnością Skarbu Państwa (art. 1692 powołanego kodeksu).

Dłużnik zapisu może legatarzuszowi potrącić podatek przy wydaniu zapisanego majątku.

Art. 35. Osoby, obowiązane do uiszczenia podatku spadkowego, jak również wykonawca testamentowy i kurator spadku wakującego, winni zawiadomić władzę skarbową o śmierci spadkodawcy w ciągu miesiąca od dnia, w którym się o niej dowiedzieli. Osoby te, jak również dłużnicy spadkodawcy oraz ci, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych, potrzebnych celem wymiaru podatku. Jeżeli obowiązany do zawiadomienia władzy skarbowej

(dostarczenia danych) jest małoletnim nieusamowolnionym lub bezwłasnowolnym, to obowiązków powyższych winien dopełnić ojciec lub opiekun.

Szczegółowe przepisy w przedmiocie, objętym niniejszym artykułem, wyda Minister Skarbu.

Art. 36. Szacunek majątku, od którego należy się podatek, ma być podany w sumie, wyrażającej wartość sprzedażną w dniu otwarcia spadku, względnie działania aktu darowizny. Jeżeli suma podana zdaniem władzy skarbowej nie odpowiada wartości sprzedażnej, to władza skarbowa ma uwiadomić o tem podatnika i wyznaczyć mu termin, najmniej dwutygodniowy, do odpowiedzi. O ileby podatnik nie odpowiedział lub jeżeliby ponowne jego oświadczenie, pozostawiło wątpliwość co do trafności podanego szacunku, to władza skarbowa ustali wartość sprzedażną sama sposobem, który określony będzie w drodze rozporządzenia. Koszty tego ustalenia wartości poniesie podatnik, jeżeli kwota, stwierdzona przez władzę skarbową, przewyższa podaną o więcej niż trzecią część.

Art. 37. Władza skarbowa wymierza podatek spadkowy i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy.

Podatek spadkowy należy zapłacić w ciągu miesiąca od doręczenia nakazu płatniczego.

Kwoty, nieuiszczone w terminie, ściągnięte będą w drodze przymusowej według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich.

Odwołanie (art. 40) nie odracza płatności.

Art. 38. Przed uiszczeniem lub zabezpieczeniem podatku spadkowego nie może nastąpić bez zezwolenia władzy skarbowej ani przepisanie majątku spadkowego w księdze hipotecznej, ani uiszczenie długu przez dłużnika spadkodawcy, ani wydanie przedmiotów spadkowych, przechowywanych przez osoby trzecie. Dotyczy to również wydania przedmiotów, wymienionych w art. 10, oraz wypłaty sum ubezpieczenia, płatnych wskutek śmierci spadkodawcy.

Kto świadomie wbrew temu przepisowi uiszcza dług lub wydaje przedmioty wyżej wymienione, odpowiada za podatek, o ile on się należy od wierzytelności, umorzonej przez uiszczenie, lub od wydanych przedmiotów.

O ile z treści sporządzić się mającego aktu notarialnego lub dokumentu, co do którego notariusz ma uwierzytelnić własnoręczność podpisu, wynika przejście majątku wskutek śmierci, może notariusz sporządzić akt lub uwierzytelnić własnoręczność podpisu tylko za uprzednim zezwoleniem władzy skarbowej.

Art. 39. Od darowizny, działywanej w formie aktu notarialnego, uiszczyć należy podatek gotówką do rąk notariusza, który pobrane sumy wnosi do kasy państwowej.

Sporządzenie aktu notarialnego przed uiszczeniem podatku dopuszczalne jest tylko za uprzednim zezwoleniem władzy skarbowej.

W razie uchybienia powyższym przepisom, w szczególności w razie pobrania podatku w kwocie niższej, niż się należy, wymierza podatek władza skarbową przez nakaz płatniczy (art. 37). Nadto notariusz ulega grzywnie, przewidzianej w art. 22.

Art. 40. Od nakazu płatniczego (art. 37 i 39) oraz od orzeczenia, którym nałożono grzywnę (art. 22), można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia.

Jeżeli tytułem podatku od darowizn (art. 39) uiszczone do rąk notariusza więcej niż się należy, władza skarbową zarządzi zwrot nadpłaty w ra-

zie wniesienia prośby o zwrot w ciągu lat trzech od uiszczenia. Jeżeli władza skarbowa dowiedziała się w tymże czasie w jakikolwiek inny sposób o nadpłacie, to zarządzi zwrot z urzędu.

Art. 41. Prawo do wymierzenia podatku ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym prawo to powstało. Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymierzenia podatku, o ile o nich podatnika urzędownie uwiadomiono.

Art. 42. Ustęp 1 art. 51 rosyjskiego Zbioru ustaw o opłatach, jak również art. 280 tegoż Zbioru nie stosują się do darowizn.

Przepisy dla obszaru b. zaboru austriackiego.

Art. 43. Uchyła się: pozycje 91 i 96 taryfy należnościowej z 13 grudnia 1862 r. (Dz. u. p. № 89); § 11 ustawy z 18 czerwca 1901 r., (Dz. u. p. № 74); §§ 3, 4, 5, 6, 7, 13, 24, 32, 39 i 40, część 3 i 4 § 43 oraz postanowienie zawarte pod liczbą 8 w § 45 cesarskiego rozporządzenia z 15 września 1915 r. (Dz. u. p. № 278); taryfę załączoną do tego rozporządzenia, wraz z uwagami; cesarskie rozporządzenie z 30 grudnia 1915 r., (Dz. u. p. № 1 z r. 1916).

Art. 44. W § 19 cesarskiego rozporządzenia z 15 września 1915 r., (Dz. u. p. № 278), należy skreślić wyrazy: „i 3”. W §§ 23 i 37 należy skreślić wyrazy: „(§ 43 część 3)”.

W części 1 § 28 należy skreślić słowa: „które zajmują się zawodowo przechowywaniem lub zarządem obcych przedmiotów majątkowych”. W części 5 tegoż paragrafu należy skreślić słowa: „wymienione w § 24”.

Część 1 § 29 uzupełnia się następującem zdaniem końcowem: „Danych, potrzebnych celem wymiaru należności spadkowej, mają dostarczyć również dłużnicy spadkodawcy oraz osoby, w których posiadaniu przedmioty spadkowe się znajdują”.

§ 38 traci moc, o ile w nim powołano § 5.

W części 1 § 43 należy skreślić wyrazy: „jeżeli niema warunków zastosowania części 3”; w części 5 tegoż paragrafu wyrazy: „niezależnie od zastosowania §§ 82 — 86 ustawy z 9 lutego 1850 r., Dz. u. p. № 50”.

W § 45 pod liczbą 6 należy skreślić wyrazy: „91, A. 96 a”.

Art. 45. §§ 1 i 2 ustawy z 18 czerwca 1901 r., (Dz. u. p. № 74), nie mają zastosowania do przeniesień majątku, których dotyczy niniejsza ustawa.

W części 7 § 12 teje ustawy należy słowa: „w wysokości 25 do 1000 K.” zastąpić słowami: „do wysokości 50.000 marek polskich”. W teje części 7 należy skreślić zdanie ostatnie.

Art. 46. Od wpisu prawa własności, dokonanego w księdze publicznej na podstawie tytułu prawnego, podlegającego wymiarowi należności spadkowej lub należności od darowizn, pobiera się należność nie według działu A pozycji 45 taryfy z 13 grudnia 1862 r., (Dz. u. p. № 89), lecz według działu B teje pozycji, oraz części 2 § 6 cesarskiego rozporządzenia z 28 sierpnia 1916 r., (Dz. u. p. № 281).

Przepisy dla byłej dzielnicy pruskiej.

Art. 47. Uchyla się część pierwszą § 4; §§ 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15; część drugą § 16; część drugą § 28; §§ 33, 34, 35; część ostatnią § 42; część drugą i trzecią § 46; §§ 47, 48, 49, 50, 51, 52; zdanie drugie i trzecie § 56; §§ 58, 59. 62 ustawy o podatku spadkowym dla Rzeszy Niemieckiej z 3 czerwca 1906 r. w brzmieniu, ustalonym ustawą z 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. z r. 1906 str. 654 i r. 1913 str. 521).

Art. 48. § 11 ustawy, wymienionej w art. 47, otrzymuje brzmienie następujące: „Podatkowi spadkowemu nie podlega majątek, nabyty na podstawie § 1969 kodeksu cywilnego niemieckiego”.

W §§ 21 i 46 tejże ustawy należy skreślić wyraz: „(§ 34)”.

Zdanie pierwsze § 31 otrzymuje brzmienie następujące: „Podatek spadkowy uiszczyć ma nabywca”.

Zdanie drugie § 31 należy skreślić.

Zdanie czwarte § 31 otrzymuje brzmienie następujące: „Prócz nabywcy odpowiada za podatek spadkobierca jako dłużnik solidarny do wysokości kwoty, wyrażającej wartość tego, co ze spadku otrzymał”.

Część trzecia § 32 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przepisy części 1 i 2 niniejszego paragrafu stosują się odpowiednio w wypadkach, w których przedmioty spadkowe są przechowane u osób trzecich, jeżeli przedmioty te wydano bez zezwolenia władzy skarbowej mimo świadomości, że spadkodawca zmarł. Dotyczy to również wydania rzeczy, wymienionych w art. 10 ustawy w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn, uiszczenia długu przez dłużników spadkodawcy oraz wypłaty sum ubezpieczenia, płatnych wskutek śmierci spadkodawcy”.

Część drugą § 42 uzupełnia się zdaniem następującym: „Dłużnicy spadkodawcy i osoby, w których posiadaniu przedmioty spadkowe się znajdują, mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych potrzebnych celem wymierzenia podatku”.

Art. 49. Opłacie stemplowej w wysokości 3 marek, ustanowionej w pozycji 45 pruskiej taryfy stemplowej, nie podlegają dokumenty notarialne, stwierdzające akt prawny, podlegający podatkowi spadkowemu lub podatkowi od darowizn.

Art. 50. Część druga § 1589 kodeksu cywilnego niemieckiego nie będzie stosowana przy wymiarze podatku spadkowego i podatku od darowizn.

Wejście w życie ustawy i wykonanie.

Art. 51. Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu. Będzie jednak stosowana również wówczas, jeżeli spadkodawca zmarł w czasie od 1 stycznia 1916 r., a do dnia ogłoszenia niniejszej ustawy nie zapadła decyzja władzy skarbowej o należności podatku spadkowego.

Art. 52. Postanowienia niniejszej ustawy, o ile dotyczą obszaru b. zaboru rosyjskiego (art. 2—42, 51 i 53), ogłoszone będą w Dzienniku Ustaw oddzielnie w formie jednolitego zbioru przepisów, ułożonego systematycznie, z kolejną numeracją artykułów niezależną od użytej w niniejszej ustawie.

Art. 53. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

**Załącznik do art. 3.
Taryfa opodatkowania spadków i darowizn.**

e	d	c	Czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich											
			nad 5000 do 10000	nad 10000 do 20000	nad 20000 do 50000	nad 50000 do 100000	nad 100000 do 200000	nad 200000 do 500000	nad 500000 do 1000000	nad 1000000 do 3000000	nad 3000000 do 5000000	nad 5000000 do 10000000	nad 10000000 do 200000000	
		a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m
1	Określenie podatnika według jego znamion osobistych, w szczególności według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego.	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
2	Małżonek. Zstępny.	—	3	4	5	6	7	8	10	12	15	18	21	25
3	Wstępny. Przynosiobny. Zięć lub synowa.	—	4	6	8	11	14	17	20	23	26	29	32	36
4	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzieci rodzeństwa. Pasterb.	—	7	9	11	14	17	20	24	28	32	36	40	45
5	Krewni do 4 stopnia wyżej niewymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub ciocieczne).	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
6	Fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w państwie polskiem — co do majątku otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny na cele dobroczynne albo na cele nauki lub nauczania.	—	10	14	18	22	26	30	35	40	45	50	55	60

Załącznik do art. 28.

T A B L I C A

wskazująca skapitalizowaną wartość świadczenia, którego wartość roczna równa się 1 marce polskiej.

Ilość lat	Wartość skapitalizowana		Ilość lat	Wartość skapitalizowana		Ilość lat	Wartość skapitalizowana	
	Mk	fen.		Mk.	fen.		Mk.	fen.
1	1	0,0	29	17	66,3	57	23	22,0
2	1	96,2	30	17	98,4	58	23	32,7
3	2	88,6	31	18	29,0	59	23	43,0
4	3	77,5	32	18	58,9	60	23	52,8
5	4	63,0	33	18	87,4	61	23	62,4
6	5	45,1	34	19	14,8	62	23	71,5
7	6	24,2	35	19	41,1	63	23	80,3
8	7	00,2	36	19	66,5	64	23	88,7
9	7	73,3	37	19	90,8	65	23	96,9
10	8	43,5	38	20	14,3	66	24	04,7
11	9	11,1	39	20	36,8	67	24	12,2
12	9	76,0	40	20	58,5	68	24	19,4
13	10	38,5	41	20	79,3	69	24	26,4
14	10	98,6	42	20	99,3	70	24	33,0
15	11	56,3	43	21	18,6	71	24	39,5
16	12	11,8	44	21	37,1	72	24	45,6
17	12	65,2	45	21	54,9	73	24	51,6
18	13	16,6	46	21	72,0	74	24	57,3
19	13	65,9	47	21	88,5	75	24	62,8
20	14	13,4	48	22	04,3	76	24	68,0
21	14	59,0	49	22	19,5	77	24	73,1
22	15	02,9	50	22	34,2	78	24	78,0
23	15	45,1	51	22	48,2	79	24	82,7
24	15	85,7	52	22	61,8	80	24	87,2
25	16	24,7	53	22	74,8	81	24	91,5
26	16	62,2	54	22	87,3	82	24	95,7
27	16	98,3	55	22	99,3	83	24	99,7
28	17	33,0	56	23	10,9	84	25	00,0

i wyżej

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Minister Skarbu:

W. Grabski